

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti jako nezákonné a nebylo třeba již zabývatí se výtkou vadnosti řízení stížnosti uplatňovanou.

Č. 4284.

Administrativní řízení (Slovensko): * Resortní ministr nemůže z moci úřední zrušiti opatření ministra pro správu Slovenska ani tehdy, když dle jeho názoru je nezákonné.

(Nález ze dne 30. prosince 1924 č. 23.563.)

Prejudikatura: Boh. 2172 adm.

Věc: Arnošt L. v Bratislavě (adv. Dr. Ivan Dérer z Bratislavy) proti ministerstvu vnitra a proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (min. mistotaj. Dr. Karel Kopecký) o propočítání služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím min. pro Slov. z 3. listopadu 1921 propočítána byla st-li, účetnímu oficiálu v Bratislavě, na základě zák. č. 222 1920 služební doba takto: — —

Min. vnitra výnosem z 20. prosince 1922 toto rozhodnutí o propočítání služební doby st-lovy z moci úřední zrušilo z důvodu, že započtení soukr. služ. doby v plném rozsahu odporuje v daném případě předpisům § 16 vlád. nař. č. 666/1920 a uložilo min. pro Slov., aby o propočtení služ. doby znovu rozhodlo.

Rozhodnutím z 22. srpna 1923 intimovalo min. pro Slov. zmíněný výnos min. vnitra a současně provedlo nové propočítání služební doby st-lovy, při kterém ze soukromé služby st-lovy od 1. března 1914 do 1. května 1920 započtetlo dle § 16 vlád. nař. č. 666 z r. 1920 4 roky 1 měsíc a 11 dní a zařadilo jej ke dni 1. ledna 1921 do 1. stupně X. hodn. třídy státních úředníků a vyslovilo, že dnem 22. března postupuje do požitků 2. stupně X. hodn. třídy.

O stížnosti uvážil nss takto: ,

Žal. min. vnitra zrušilo nař. rozhodnutím rozhodnutí min. pro Slov. z 3. listopadu 1921 o propočítání služební doby st-lovy z m o c i ú ř e d n í. Vycházelo tudíž žal. min. vnitra podle nař. rozhodnutí — jak tomu ostatně svědčí též jeho vývody v odvodním spise — z právního náhledu, že mu přísluší právo z moci dozorčí přezkoumávati rozhodnutí min. pro Slov., jež tento jako plnomocník vlády, případně substitut žal. min. vnitra ve věcech do resortu min. vnitra náležejících vydal.

Stížnost popírá, že žal. min. vnitra takové právo přísluší a činí tak právem. Neboť z pouhé okolnosti, že ministr pro Slov. jedná jako plnomocník nebo substitut toho kterého resortního ministerstva, nelze ještě pro dotčené resortní min. dovozovati právo přezkoumávati z moci dozorčí rozhodnutí to, neboť nss vyslovil již v nál. Boh. 2172 adm. právní názor, že nelze ministerstvo resortní stavěti proti ministru pro Slov. jako nějaký úřad vyšší instance. Positivního předpisu pak takové dozorčí právo pro některé resortní min. zakládajícího vůbec není. Žal

min. vnitra se také žádného zákonného předpisu pro tvrzené právo dozorčí nedovolává.

Nebylo tedy žal. min. vnitra vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, vůbec oprávněno rozhodnutí min. pro Slov. z 3. listopadu 1921, o počítání služ. doby st-lový zrušiti, byť by rozhodnutí to z kteréhokoli důvodu dle jeho náhledu odporovalo zákonu a když tak nař. rozhodnutím přece učinilo porušilo zákon. Pak je však také nezákonným nař. rozhodnutí min. pro Slov. z 22. srpna 1923, jež na podkladě nař. rozhodnutí min. vnitra je vydáno. — —

Č. 4285.

Nemocenské pojišťování: K výkladu pojmů zaměstnání hlavní a zaměstnání vedlejší.

(Nález ze dne 31. prosince 1924 č. 13.760/23).

V ě c: Okresní správní komise v L. proti ministerstvu sociální péče stran nemocenského pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: K stížnosti osk v L. ze 6. května 1921, týkající se nemocenské pojistné povinnosti 9 provisorně ustanovených okresních cestářů — — — vyslovila osp v Litoměřicích výměrem z 15. května 1922, že okresní správní komise v L. není povinna přihlásiti uvedené provisorně ustanovené cestáře k okr. nemoc. pokladně v L., ježto tyto vykonávají toto zaměstnání jen jako vedlejší zaměstnání ve smyslu § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb.

Zsp v Praze nevyhověla rozhodnutím z 28. srpna 1922 odvolání okr. nemoc. pokladny v L. proti zmíněnému výměru z důvodů v něm uvedených; žal. úřad však nař. rozhodnutím rozhodnutí II. stolice zrušil a vyslovil, že všech 9 cestářů pojistné povinnosti podléhá a že osk jest povinna, přihlásiti je k rekurující pokladně, ježto dle dodatečného šetření bylo cestářství jediným trvalým a pravidelným zaměstnáním jmenovaných osob, které byly na příjmy z této funkce plynoucí svou výživou nutně odkázány. Jde tu tedy o pracovní poměr, který podle § 1 nem. zák. podmiňuje pojistnou povinnost.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Ustanovením § 1, odst. 1. nemoc. zák. jsou z povinnosti pojistné vyňaty osoby, které sice vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského, ale vykonávají tyto práce jako zaměstnání vedlejší nebo příležitostně. Že v daném případě o práce vykonávané jen příležitostně nejde, jest nepochybné. Na sporu jest jen, zdali jmenovaní cestáři toto své zaměstnání vykonávají jako zaměstnání vedlejší. Nař. rozhodnutí pojem vedlejšího zaměstnání nedefinuje, avšak z jeho znění vysvítá, že úřad za rozhodné momenty vylučující povahu »vedlejšího zaměstnání« pokládal tyto okolnosti:

- 1) služba cestářů byla pro ně zaměstnáním trvalým a pravidelným;
- 2) byla pro ně jediným takovýmto (t. j. trvalým a pravidelným) zaměstnáním;